

Folk af lidet opvakt Udseende. Især var Sværdsiden meget tyndt besat. Heller ikke Salmesangen skulde let opvække Andagten. Foruden Degnens Røst hørtes kun et Par af disse klynkende Gammelkonestemmer, der minder om Kattens, naar den faar Killinger. Selve Kirkens Indre var et lavt, kælderagtigt Rum med store Fugtskjolder og Grønskimmel paa Væggene, der lugtede surt af Hvidtning. Paa Pulten foran ham laa et tæt Lag Kalkstøv.

Men nu kom Præsten paa Prækestolen, og først i dette Øjeblik gik det op for Per, at det jo var den berygtede Pastor Fjaltring, han her vilde faa at høre. Han stod deroppe under den blaamalede Lydhimmel, — en smuk, bleg Mand med regelmæssige Træk og et sølvgraat, vandkæmmet Haar tilbagestrøget fra Panden. Der var ikke det mindste hos ham af det diaboliske, Per havde troet at skulle finde. Hans Ansigt var glatraget, Munden bred men fint formet, Øjnene store og mørke. Hans Bevægelser var rolige, Holdningen fornem; kun gik der nu og da uvilkaarlige og — som det syntes — smertefulde Rykninger gennem Skuldrene op over Ansigtet.

Efter en kort Indledningsbøn tog han Alterbogen for at oplæse Dagens Tekst. Da han i det samme fik Øje paa Per, standsede han udenvidere og betragtede ham en Tid med tydelig Forun-